

at oplaste det Spørgsmaal, om det dog ikke var noget strengt, at Dommeren, selv hvor det kun var en forholdsvis ubetydelig Overtrædelse, han maatte have gjort sig skyldig i, ubetinget skulde tilpligtes at tilsvare det Beløb, som Staten maatte udrede i Erstatning for den udstaaede Baretægtsfængsling; men dette har saa bragt mig til endvidere at oplaste det Spørgsmaal, hvorfor vore Domsstole helt ere komne bort fra, hvad der i gamle Dage var en meget benyttet Praksis og Fremgangsmaade her i Landet og, som det forekommer mig, en meget heldig Fremgangsmaade og Praksis. I Forordningen af 3dje Juni 1796 § 35 — jeg har ikke haft Lejlighed til at undersøge, om Forholdet strækker sig længere tilbage — findes den Bestemmelse, at Overdomstolene, naar de paakende en Sag, hvor der har fundet Baretægtsfængsel Sted, samtidig med selve Sagen skulle undersøge og afgøre, hvorvidt der i den foregaaende Instans har fundet nogen utilbørlig Forhaling Sted af Sagen enten fra Retsbetjentens eller Sagførelses Side, og hvis de finde noget saadant, skulle de paalægge vedkommende, enten Sagføreren eller Retsbetjenten, at tilsvare de Omkostninger, der ere medgaaede til Arrestantens Underhold og Forplejning i den Tid, som saaledes unødigt er medgaaet til Arresten, og undersøger man Domsamlingerne fra vort Aarhundredes Begyndelse, vil man finde den ene Dom efter den anden, hvor det undersøges, i hvilken Tid Arresten har fundet Sted, uden at der er foretaget noget til Sagens Fremme, og uden at den altsaa har været nødvendig, og hvor det derfor paalægges henholdsvis Sagføreren eller Retsbetjenten at tilsvare Arrestomkostningerne og Forplejningen i denne Tid, fra den Dato til den Dato, og igen fra den Dato til den Dato osv. osv. Dette er efterhaanden — vistnok allerede før vi fik Grundloven — faldet bort, og nu tror jeg, man meget vanskeligt eller i alt Fald yderst sjældent skal kunne finde Tilfælde, hvor den Bestemmelse anvendes, uagtet jeg tror, at det var en i Virkeligheden meget hensigtsmæssig og meget god Bestemmelse. Det var en passende og ikke overdrevent streng Maade at indskræppe Dommerne paa, at de maatte fremfor alt sørge for at fremme disse Arrestantsager. I Virkeligheden forekommer det mig, at det

over for Forhørsdommere, som mulig maatte være lidt mere tjenstivrige end ønskeligt, lidt for gæstfri mod deres Arrestanter, vilde være meget gavnligt saaledes at indskræppe dem, at de vel maatte mindes og have for Øje, at hvis de udfoldede denne Gæstfrihed i for stort et Omfang, blev det paa egen Regning og Risiko. Jeg skal endnu navnlig nævne, hvad der allerede har været berørt af det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen), at det Tilsyn, der i Lovforslagets § 21 anordnes med Baretægtsfangernes Behandling og i det hele taget med Forholdene i Baretægtsfængslerne, ikke vil være heldigt, samtidig med, at jeg maa indrømme, at jeg i adskillige Aar har tænkt over, hvorledes man skulde naa til heldige Forholdsregler, der her kunde indføre den nødvendige Kontrol. Forholdet er for Øjeblikket det, at der næsten ved ethvert Fængsel er ansat en Arrestinspektør. Det er navnlig i vore Byer gerne Tilfældet, at Tingstedet er Tingsted for flere Jurisdiktioner, og en af Retsbetjentene har da det Hverv at være Arrestinspektør og paaase, at Reglementet overholdes; det staar i Reglementet af 7de Maj 1846. Til ham kunne Baretægtsfangerne henvende sig med deres Klager. Jeg tror, at den Ordning netop — saaledes som vor Retsstilstand er med rettsindige og retfærdige Mænd som Retsbetjente — er heldigere end den Ordning, vi ville naa til ved at faa et saadant Tilsyn udført fra kommunal Side. Jeg tror nemlig, at dette let vil udarte til en af to Yderligheder. Enten vilde de paa en aldeles utilbørlig Maade høje at hemme Undersøggelserne — hvis de nemlig ensidig ville tage sig af Baretægtsfangernes Sag, tror jeg, at det vil kunne medføre uheldige Stridigheder og være til Hinder for Sagens heldige Behandling — eller ogsaa vil man gaa den Vej, at dette Tilsyn i ingen Henseende bliver effektivt, og saa gør det i Virkeligheden ingen Gavn.

Naar jeg af disse Bemærkninger, jeg nu har tilladt mig at gøre, skal udbrage Konklusionen, vil jeg sige, at det, efter hvad jeg har anført, er klart, at jeg i høj Grad ønsker, at vi maatte kunne faa gennemført en Ordning, som i endnu højere Grad end tidligere betrygger os mod Misbrug saavel af Anholdelses- som af Arrestationsmyndigheden, derunder indbefattet Overstri-